

Vallankumouksellisen järjestön rooli

Anarchist Federation

2015

Sisällys

Esipuhe	4
Sanasto	5
Luokkataistelu	7
Luokan oma-aloitteisuus	8
Vallankumouksellinen järjestö: yksi suuntaus luokan sisällä	9
Vallankumouksellisen järjestön rooli	11
<i>Ideoiden johtajuus</i>	12
<i>Vastarinnan kulttuuri</i>	13
<i>Prefiguraatio</i>	13
<i>Keskinäinen apu ja solidaarisuus</i>	13
<i>Autonomia</i>	13
<i>Kollektiivinen toiminta</i>	14
<i>Suora toiminta</i>	14
<i>Suora demokratia ja joukko-osallistuminen</i>	14
Vallankumouksen koittaessa	16
Lopuksi	17
Jatkolukemista	18
Suomentajan huomautukset	19

6/2024

Tämä on suomennos Anarchist Federationin vuonna 2015 julkaisemasta tekstistä "The Role of the Revolutionary Organisation" (pdf). Teksti löytyy myös theanarchistlibrary.org:issa.

Esipuhe

Anarchist Federation pyrkii hävittämään kapitalismin ja valtion. Tavoitteenamme on yhteiskunta, jonka johtava periaate on ”jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeidensa mukaan”. Tämä on anarkistista kommunismia (eli anarkokommunismia, suom. huom.). Tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarvitsemme vallankumouksellista organisaatiota, jonka tulee ottaa erityinen rooli osana työväenluokkaa.

Tämä pamfletti selittää näkemyksemme asiasta.

Sanasto

Tässä pamfletissa käytettyjä termejä:

Agitaatio

Yleisen kiinnostuksen herättäminen johonkin asiaan ja yllyttäminen sen puolesta toimimiseksi. Tämä voi tapahtua propagandan tai suoran toiminnan kautta.

Anarkismi

Taloudellinen ja poliittinen järjestelmä, joka perustuu yhteiskunnan sortavien ja riistävien rakenteiden (kuten kapitalismin ja valtion) hävittämiseen ja sellaisen yhteiskunnan rakentamiseen, jossa kaikilla on tasa-arvoinen mahdollisuus vaikuttaa heitä koskeviin päätöksiin.

Autonominen

Yksilö, ryhmä tai alue, jolla on vapaus hallinnoida itseään tai päättää omista asioistaan ilman ulkopuolista kontrollia.

Egalitaarinen

Henkilö, joka uskoo kaikkien ihmisten tasa-arvoon.

Etujoukko

Ryhmä, joka johdattaa ihmisiä autoritaarisella ja ohjailevalla tavalla. Käytetään usein kuvaamaan leninististen ryhmien lähestymistapaa.

Hierarkkinen

Hierarkian luonne. Järjestelmä, jossa järjestön tai yhteiskunnan jäsenet arvotetaan heidän statusensa tai auktoriteettinsa mukaan.

Intersektiot

Kohdat, joissa eri asiat kohtaavat. Anarkistisissa teksteissä tällä viitataan lukuisten sarron, diskriminaation ja/tai etuoikeuksien muotojen vuorovaikutukseen.

Internationalistinen

Yhteistyön politiikka tai käytäntö, joka ylittää kansalliset rajat, erityisesti politiikassa ja taloudessa.

Instituutio

1) Yhteiskunnallinen tai muu laitos. 2) Vakiintunut yhteiskunnallinen tapa, tapajärjestelmä.

Institutionaalinen

Instituutioon pohjautuva tai sen mukainen. Esimerkiksi institutionaalinen rasismi.

Kapitalismi

Taloudellinen ja poliittinen järjestelmä, joka perustuu niiden ihmisten riistoon, jotka on pakotettu myymään työvoimaansa. Järjestelmä, jossa maan talous ja teollisuus ovat yksityisomistuksessa ja niiden tehtävä on tuottaa voittoa omistajille.

Kommunismi

Taloudellinen ja poliittinen järjestelmä, joka perustuu tuotantovälineiden (kuten tehtaiden, peltojen ja verstaiden) yhteisomistukseen. Järjestelmä, jossa hyödykkeiden saatavuus perustuu ihmisten tarpeille ja jossa varmistetaan kaikkien hyvinvointi.

Libertaari

Henkilö joka kannattaa yksilönvapauden maksimointia ja valtion roolin minimointia.

Luokka

Joukko ihmisiä, joilla on johonkin yhteiseen tekijään perustuva nimike. Anarkistit puhuvat luokasta usein taloudellisina suhteina, mihin perehdymme tässä pamfletissa.

Propaganda

Informaatio tai teot, joita käytetään poliittisen asian tai näkökulman edistämiseen.

Solidaarisuus

Toisia ihmisiä tukeva toiminta, joka ei perustu odotukseen palkkiosta, vaan sen sijaan käsitykseen keskinäisestä avusta tai yhteisestä intressistä.

Sorto

Pakkovalta. Tilanne, jossa ollaan sortavan kohtelun kohteena. Vallan tai auktoriteetin käyttö vahingollisella tai epäoikeudenmukaisella tavalla.

Talous

Järjestelmä, jonka tehtävä on hyödykkeiden ja resurssien tuottaminen ja jakelu. Nykyinen talous on kapitalistinen, mutta on olemassa muitakin mahdollisia talouden muotoja.

Vallankumouksellinen tietoisuus

Tietoisuus siitä tosiasiasta, että päästäksemme eroon riiston ja sorron järjestelmistä elämässämme, meidän tulee perinpohjaisesti muuttaa yhteiskunnan toimintatapoja.

Valtio

Pienen vähemmistön luomat instituutiokokonaisuudet, jotka säätävät ja toimeenpanevat lakeja tietyllä maantieteellisellä alueella. Lakien avulla valtio vaatii itselleen yksinoikeutta päättää väkivallan käytöstä. Valtio käyttää lakia oikeuttaakseen kapitalistisen talouden ja suojellakseen sitä.

Vasemmistolainen

Käytetään viittamaan autoritaarisiin tai hierarkkisiin vasemmistojärjestöihin (kuten ammattiyhdistyksiin tai poliittisiin puolueisiin) tai niiden jäseniin.

Yhteiskunnallinen vallankumous

Työväenluokan enemmistön toteuttama vallankumous, joka hävittää kaikki luokkajaot. Tätä ei tule sekoittaa poliittiseen vallankumoukseen, jossa eliitti saattaa vaihtua, mutta luokkarakenne pysyy ennallaan.

Luokkataistelu

Luokkasota on tottavie olemassa, mutta se on minun luokkani, rikkaiden luokka, joka käy sotaa, ja me olemme voitolla.

– Warren Buffett, kapitalisti ja maailman rikkain ihminen vuonna 2008

Ennen kuin tarkastelemme itse vallankumouksellista järjestöä, täytyy selittää mitä tarkoitamme kun puhumme luokasta.

Termiä ”luokka” käytetään yleensä kuvaamaan kulttuurista identiteettiä, joka on sekoitus perhetaustaa, koulutusta, työhistoriaa ja erilaisia elämän aikana ilmeneviä mahdollisuuksia tai niiden puutetta. Tämä monimutkainen tekijöiden verkko tuottaa erilaisia sosiaalisia luokitteluja (esim. työväenluokka, alempi keskiluokka jne.). Näistä jokainen yhdistetään erilaisiin kulttuuriin merkittäjiin, kuten siihen, mitä joku ostaa supermarketista tai millaisesta viihteestä hän pitää. Tämä on luokan sosiologinen määritelmä.

Yksilön taloudellisen luokka-aseman määritelmä puolestaan perustuu siihen, mikä on hänen suhteensa pääomaan. Hallitseva luokka koostuu ihmisistä, jotka saavat elantonsa hallinnoimalla työpaikkoja. He riistävät meitä, työväenluokkaa (mukaanlukien työttömät ja eläkeläiset), joka sen vastinparina on pakotettu myymään työvoimaansa tienatakseen elantonsa. Työstä saamamme palkka on aina vähemmän kuin työllä tuottamamme arvo. Tämä riiston järjestelmä on kapitalistisen yhteiskunnan perusta. Tämä on se luokan määritelmä, jota käytämme tässä pamfletissa.

Työväenluokkana kohtaamamme riisto saa meidät kyseenalaistamaan vakiintuneen järjestyksen ja taistelemaan paremman elämän puolesta. Tämä luokkataistelussa saamamme kokemus kehittyy luokkatietoisuudeksi, mutta työväenluokan eri osat saattavat saavuttaa tietoisuuden eri asteet eri aikaan. Hallitseva luokka voi toisaalta heikentää yhteisen kokemuksen avulla saavutettua solidaarisuutta median ja koulutuksen avulla sekä erilaisilla sortotoimilla. Tällä hetkellä työväenluokka ei ole täysin jakautunut eikä täysin yhdistynyt eikä se ole tietoinen itsestään ja vallastaan.

Luokan oma-aloitteisuus

Työväenluokan vapautus on työväenluokan itsensä tehtävä.

– Ensimmäisen internationaalin julkilausuma

Työväenluokka kykenee itse vain ammattiyhdistystietoisuuteen.

– Lenin: ”Mitä on tehtävä” (jyrkkänä vastakohtana Ensimmäisen internationaalin julkilausumalle).

Johtajiksi pyrkivät usein väittävät yleästi, että he tarjoavat ratkaisun työläisten elämän ongelmiin. Tämä pitää paikkansa bisnespohattojen, ammattiliittojohtajien ja kaikenlaisten poliitikojen kohdalla (sosiaalidemokraateista aina niin kutsuttuihin vallankumouksellisiin puolueisiin). Näitä väitteitä kuitenkin kyseenalaistaa yhä uudestaan ja uudestaan työläisten oma-aloitteisuus; konsepti, joka on usein vääristynyt ja väärinymmärretty.

Me, työväenluokka, olemme täysin kykeneviä suoraan toimintaan omasta puolestamme. Pysymme kehittämään uusia kamppailun ja järjestäytymisen muotoja tarpeidemme täyttämiseksi. Jokaisessa suuressa vallankumouksellisessa kansannousussa olemme kehittäneet uusia taktiikoita: työläisneuvostoista ja tiesuluista liikkuviin lakkovartioihin¹ ja istumalakkoihin – niin kutsuista ”johtajistamme” välittämättä.

Monet vasemmistolaiset järjestöt pyrkivät kanavoimaan tai tukahduttamaan tällaisen toiminnan edistääkseen omia pyrkimyksiään. Erityisesti ammattiyhdistykset toimivat estääkseen luokan oma-aloitteisuuden tai suunnatakseen sen toisaalle sekä työpaikoilla että yhteisössä, sillä juuri heidän kykynsä kontrolloida militanttia toimintaa on se, mikä ylläpitää ammattiliittobyrokratiaa (ja säilyttää heidän paikkansa pöydässä). Toiset taas ajattelevat, että koska työväenluokka kykenee toimimaan oma-aloitteisesti, ei anarkistien tarvitse muodostaa vallankumouksellista järjestöä.

Kummastakaan edellämainitusta positioista ei kuitenkaan voida päätellä, ettei meidän pitäisi muodostaa järjestöjä. Vallankumouksellisen vähemmistön agitaatio voi tarjota taitoja ja tietoa, jotka auttavat huomattavasti vallankumouksellisen prosessin käynnistämässä. Ilman tätä valmistautumista on paljon todennäköisempää, että häviämme kamppailumme tai ne käännetään etujemme vastaisiksi.

¹ Alkuperäisessä tekstissä ”flying picket”. Sanalle ei ole vakiintunutta suomenkielistä vastinetta. Tässä työtaistelutaktiikassa lakkovartioon osallistuu työpaikan ulkopuolisia työläisiä. Iso-Britanniassa tällaiset ”lentävät” lakkovartioidot ovat usein laittomia, sillä lakkovartioon saavat osallistua vain kyseisen työpaikan työntekijät ja heidän ammattiliittonsa edustajat. Työnantaja saattaa pyrkiä estämään lakkovartion työpaikalla esimerkiksi siirtämällä työntekijöitä tai toimintoja väliaikaisesti toiselle osastolle tai työpaikalle, tai vetoamalla lakiin, joka asettaa rajoituksia kyseisen työpaikan työntekijöiden lakko-oikeudelle (esim. kansallisen turvallisuuden nimissä). Tällöin muualta tulevat lakkovahdit ovat tehokas keino vastata tällaisiin työnantajapuolen kamppailusyrityksiin.

Vallankumouksellinen järjestö: yksi suuntaus luokan sisällä

Anarkismi ei ole kaunis utopia tai abstrakti filosofinen idea, vaan työtätekevien massojen yhteiskunnallinen liike.

– Yleisen anarkistiliiton järjestöllinen toimintaohjelma¹

Anarkismi on järjestäytymistä, järjestäytymistä ja lisää järjestäytymistä.

– Errico Malatesta

Anarkisteina olemme luokkataistelusta tietoisia työväenluokan jäseniä. Uskomme, että tarvitsemme vallankumouksellista järjestöä päästäksemme nykyisestä yhteiskunnasta anarkistiseen kommunismiin. Tämä on Anarchist Federationin perusta.

Anarkokommunistisena järjestönä emme näe itseämme työväenluokan ulko- tai yläpuolella, vaan osana sitä. Pyrimme kasvattamaan ajatustemme vaikutusvaltaa, ei johtajistona tai ”vallankumouksen etujoukkona”, vaan yksinkertaisesti työväenluokan sisällä toimivina agitaattoreina, jotka pyrkivät näyttämään anarkististen toimintatapojen vahvuuden ja toteuttamaan anarkistisen kommunismin.

Vaikka toivommeikin jäsenmäärämme kasvavan, se tapahtuu vasta kun muut luokkatietoiset anarkistit ymmärtävät järjestäytymisen tuomat hyödyt ja päättävät liittyä mukaan. Jäsenyys ei ole yhtä tärkeää kuin työväenluokan tietoisuus. Emme koskaan pyri ohjailemaan, häiritsemään tai ottamaan haltuun työväenluokan kamppailuja kasvattaaksemme jäsenmääräämme.

Anarkistijärjestö on samalla sekä osa työväenluokkaa että erillinen suuntaus sen sisällä. Täten se ymmärtää vallankumouksen tarpeellisuuden silloinkin kun työväenluokan enemmistö ei näe sille tarvetta. Meidän täytyy muistaa, että tämä ei tee meistä mitenkään erityisiä, vaan olemme kaikesta huolimatta vain osa työväenluokkaa. Jos väittäisimme muuta, johtaisi se vain elitismiin ja luokan todellisuudesta irtautumiseen.

Anarkistijärjestöllä on kuitenkin samalla ideoita, jotka ovat pidemmälle kehitettyjä kuin yleensä työväenluokan piirissä ilmenevät ideat. Tätä ideoiden kehittämistä ei pidä sekoittaa menestyksekkäiden taktiikoiden kehittämiseen. Työläiset kaikkialla maailmassa oppivat uusia kamppailun ja organisaation muotoja, joten meidän tulee aina olla valmiita oppimaan muiden toiminnasta. Meidän tulee aina tarkistaa taktiikoitamme tilanteiden kehittyessä. Jäsenyys vallankumouksellisessa järjestössä ei tarkoita että olisimme erehtymättömiä. Meillä ei aina ole

¹“Organisational Platform of the General Union of Anarchists (Draft)” tai yksinkertaisesti ”Platform”. Anarkismin platformistisen suuntauksen klassikkoteksti vuodelta 1926. Platformismin kehitti 1920-luvulla joukko maanpaossa eläviä anarkisteja, tunnetuimpina Nestor Mahno, Ida Mett ja Pjotr Aršinov. Platformismille keskeisiin painotuksiin anarkistijärjestön teoreettisesta ja taktisesta yhtenäisyydestä, kollektiivisesta vastuusta ja federalismista vaikutti suuresti anarkistien Venäjällä ja Ukrainassa vuosina 1917-1921 kokemat tappiot ja toisaalta heidän vihollistensa – bolševikkien – samanaikainen poliittis-sotilaallinen menestys kyseisillä alueilla.

valmiita vastauksia. Vallankumouksellisten ajanjaksojen aikana vallankumouksellisten rohkeus ja mielikuvitus on usein yllättänyt anarkistijärjestöt.

Vallankumouksellisen järjestön rooli

Merkityksellinen toiminta tarkoittaa vallankumouksellisille kaikkea, mikä lisää massojen itseluottamusta, autonomiaa, aloitteellisuutta, osallisuutta, solidaarisuutta, tasa-arvopyrkimyksiä ja omatoimisuutta, sekä kaikkea mikä edesauttaa edellämainittujen asioiden selkeyttämistä. Steriiliä ja haitallista toimintaa on kaikki mikä vahvistaa massojen passiivisuutta, heidän apatiaansa, heidän kyynisyyttään, heidän hierarkiaan perustuvaa eriytymistään, heidän vieraantumistaan, heidän riippuvuuttaan siitä, että muut tekevät asioita heidän puolestaan, sekä tästä seuraavaa lisääntyvää alttiutta manipulatiolle – jopa niiden taholta, jotka väitetysti edustavat heitä.

– Solidarity: ”Meidän näkemyksemme”

Kun vallankumous käsitetään koko työväenluokan tehtäväksi, on vallankumouksellisen järjestön hoidettava monia asioita.

Järjestön jäsenenä tehtävämme on sisällyttää yhteisiä päämääriä ja periaatteita vallankumouksen edistämiseen. Meidän tulee aktiivisesti toimia yhteiskunnasta välittyneiden sarron rakenteiden purkamiseksi. Meidän tulee järjestäytyä federatiivisesti¹ vastakohtana keskitetyille hallinnolle ja meillä tulee olla suoraa demokratiaa noudattavia päätöksentekoprosesseja. Tämä rohkaisee kaikkia jäseniä aktiiviseen osallistumiseen ja estää tarpeettoman byrokratian muodostumisen.

Levitämme sanomaa, jonka mukaan työväenluokan täytyy tuhota kapitalismi ja perustaa anarkokommunistinen yhteiskunta. Teemme tämän antamalla käytännön esimerkkejä työväenluokan itseorganisoitumisesta. Olemme internationalisteja ja luomme yhdyssiteitä muihin ryhmiin kasvattaaksemme solidaarisuutta ja lisätäksemme luokkavoimaa. Hallitseva luokka on tietoisesti häivyttänyt ja sulkenut pois työväenluokan historian valtamediasta. Me pyrimme edistämään menneisyyden kamppailujen – niin onnistumisten kuin epäonnistumistenkin – uudelleen löytämistä ja jakamaan niiden luokkatietoisuuttamme kehittäviä opetuksia.

Emme kuitenkaan voi pitää itseämme pelkkänä propagandaryhmänä. Pyrimme saavuttamaan paikallisia voittoja yhteisössämme, rakentaen solidaarisuutta niiden välille jotka asuvat vuokralla, omistavat asunnon, saavat asumistukea ja jotka valtaavat taloja tai ovat kodittomia. Osallistumme työriitoihin ja samalla pyrimme luomaan yhdyssiteitä järjestäytyneiden, järjestäytymättömien ja työttömien työläisten välille sekä havainnollistamaan eri työpaikoilla tapahtuvien kamppailuiden yhteistä päämäärää yhteisiä luokkavihollisia vastaan. Liitymme ryhmiin, jotka on muodostettu kamppailemaan joitain tiettyjä, työväenluokan sisällä ilmeneviä ja intersektionaalisia sarron muotoja vastaan. Näitä ryhmiä ovat esimerkiksi naisten ryhmät, queer-kollektiivit, vammaiskampanjat ja niin edelleen.

¹ Anarkismin kontekstissa *federalismi* on organisatorinen oppijärjestelmä, jonka mukaan yhteiskunnan tulee rakentua alhaalta ylöspäin, periferiasta keskustaan. Anarkistien federaatiot koostuvat esimerkiksi yksilöiden, autonomisten ryhmien tai järjestöjen vapaaehtoisista yhteenliittymistä. Federaatiossa päätösvalta on jäsenistöllä ja sen valitsemat edustajat (esim. kongresseissa, neuvostoissa ja komiteoissa) ovat sille suoraan vastuussa ja välittömästi erotettavissa, yleensä imperatiivisen (velvoittavan) mandaatin kautta. Federalismin vastakohta on sentralismi eli keskusjohtoisuus.

Osoitamme näiden kamppailujen kapitalismin vastaiset ja libertaariset kehityssuunnat. Agitoimme irtiotta reformismista, järjestäytymisen hierarkkisista muodoista ja siitä ideasta, että meillä muka olisi hallitsevan luokan jäsenten kanssa yhteiseen identiteettiin perustuva yhteinen intressi. Pyrimme täysimääräiseen joukko-osallistumiseen sekä ryhmien sisällä että koko työväenluokan puitteissa.

Viime kädessä pyrkimyksemme on osoittaa, miten kaikki nämä kamppailut ovat yhteydessä toisiinsa ja auttaa rakentamaan ymmärrystä, kunnioitusta ja käytännön solidaarisuutta työväenluokan erilaisten kamppailuiden välille, jotta erilaiset ryhmät voivat toimia keskinäisen avun hengessä yhteisiä vihollisia vastaan.

Vaikka pyrimme avoimesti levittämään ideoitamme osana näitä liikkeitä, emme yritä tehdä niistä vallankumouksellisen järjestön jatkeita. Vapautuminen saavutetaan rakentamalla autonomisia ryhmiä, jotka toimivat yhdessä luokkasolidaarisuuden pohjalta.

Lopuksi meidän tulee jatkaa anarkistisen kommunismin teorian ja käytännön kehittämistä aikana, jolloin suhteellisen konservatiiviset ajatukset ja arvot ovat yleisiä. Tätä silmällä pitäen meidän täytyy varmistaa, etteivät nämä ole vain abstrakteja teoreettisia käsitteitä, vaan itse asiassa todellisia kamppailuissa kehitettyjä strategioita. Ei pidä paikkaansa, että ideoiden täytyisi aina edeltää toimintaa; opimme kamppaillessamme ja tämä puolestaan vaikuttaa teorioidemme kehittymiseen. On erittäin tärkeää, että arvioimme ja uudistamme jatkuvasti ideoitamme muuttuvien aineellisten olosuhteiden perusteella.

Seuraavaksi on vuorossa lyhyt johdatus joihinkin käytäntöihin, joita me Anarchist Federationissa tällä hetkellä ehdotamme osaksi vallankumouksellisen järjestön roolia.

Ideoiden johtajuus

Emme taistele valtiovallasta tai aseta itseämme työväenluokan johtajiksi. Sen sijaan pyrimme kehittämään ”ideoiden johtajuutta” työväenluokan sisällä. Emme voi vain ojentaa jollekulle lentolehtistä ja toivoa että kirjoitus inspiroi häntä; meidän täytyy myös todistaa menetelmiemme hyödyllisyys keskustelun ja toimeenpanon avulla. Meidän tulee sisällyttää ideamme menetelmiimme ja menetelmiimme on puolestaan selvennettävä näitä ideoita. Tulemme tietoisiksi luokkataistelusta, kun saamme henkilökohtaista kokemusta siitä. Meidän on myös tarjottava käytännön kokemusta menetelmistä, joita tarvitaan anarkokommunistisen yhteiskunnan toteuttamiseen (kuten joukko-osallistuminen päätöksentekoon, kollektiivinen toiminta ja erilaisten kamppailujen välisen solidaarisuuden rakentaminen).

Samalla kun tunnustamme ideoiden johtajuuden, on vallankumouksellisen järjestön tiedotettava, että se on vain yksi monista joukkoliikkeeseen osallistuvista ryhmistä, mukaanlukien ne ryhmät, joihin emme tunne hengenheimolaisuutta. Näin toimiessaan sen on vastattava haasteeseen uuden teorian ja käytäntöjen omaksumisesta muilta suuntauksilta, jotka saattavat ottaa johtavan roolin taistelussa vapaan yhteiskunnan puolesta.

Ideoiden johtajuus vastustaa jyrkästi puolueen johtajuutta tai vallankumouksellista etujoukkoa, jotka pitävät omia ideoitaan ja intressejään tärkeämpinä kuin laajemman työväenluokan ideoita ja intressejä. Nämä puolueet ja etujoukot käyttävät autoritaarisia menetelmiä ajaakseen tahtonsa läpi, mikä johtaa lopulta vain hallitsevan luokan korvaamiseen toisella.

Vastarinnan kulttuuri

Nykyinen poliittinen järjestelmä on pelkkä lavaste; huolimatta siitä, miten toimimme siinä, päädymme aina valtiokontrollin ja kapitalistisen talouden umpikujiiin. Meidän tulee luoda oma kulttuurimme vastakohtana meihin iskostetulle valtion, kapitalismin ja niiden asiamiesten kulttuurille – kulttuurille, joka perustuu luokkavastarinnan prosessiin. Vallankumouksellinen järjestö pyrkii rakentamaan solidaarisuuden siteitä, jotka yhdistävät meidät vastarinnan kulttuurin avulla hallitsevaa luokkaa vastaan.

Tämä kulttuuri ei nojaa pelkästään johonkin tiettyyn järjestöön tai ennalta määrättyihin periaatteisiin. Se koostuu ideoista, käytännöistä ja asenteista, jotka osoittavat meille voimamme kapitalismin riistettyinä mutta välttämättöminä osina. Se on luokkaintressimme kollektiivista tiedostamista ja sen mukaan toimimista. Tämä kulttuuri rakentuu minäkuvamme ja itseluottamuksemme varaan.

Prefiguraatio²

Monien brutaalien ja veristen tekosten takana ovat tahot, jotka väittävät, että päämäärä pyhitää keinot. Mikään ei voisi olla kauempana totuudesta. Valitut keinot kuvastavat aina päämääriä. Täten ne, jotka tänään käyttävät kamppailuissaan hierarkkisia menetelmiä, eivät voi koskaan johtaa meitä vapaaseen yhteiskuntaan. Kun tänään istutamme kamppailuihimme anarkistisen kommunismin periaatteiden siemeniä, mahdollistaa se anarkistisen kommunismin kasvun tulevaisuudessa.

Keskinäinen apu ja solidaarisuus

Keskinäinen apu on käsite resurssien ja tuen tarjoamisesta yhteisön hyväksi. Keskinäistä apua harjoitetaan kaikkein menestyneimpien lajien keskuudessa (mukaan lukien petoeläimet ja ihmiskunta itse). Kun toteutamme tätä periaatetta aineellisilla tavoilla, osoitamme solidaarisuutta. Tämä muuttaa yhteistyön ja jakamisen voimaksi, jota hallitukset pelkäävät. Se on keino, jonka avulla saavutamme yhteiskunnan muuttamiseen tarvittavan voiman.

Autonomia

On välttämätöntä, että muodostamme ryhmiä, jotka perustuvat yhteiseen sorron kokemukseen, jotta voimme paremmin ymmärtää omia tilanteitamme ja päättää kuinka yhteisiä kamppailuita tulisi käydä. Syynä tähän on se, että mikä tahansa ulkopuolisen tahon saavuttama voitto olisi lopulta riippuvainen näiden liittolaisten hyvästä tahdosta. Toisaalta mikä tahansa asiaosaisten itsensä saavuttama voitto on edellyttänyt sellaisten keinojen oppimista, joiden avulla he kykenevät itse huolehtimaan saavuttamistaan eduista.

Autonomiset ryhmät pyrkisivät yhä muodostamaan toistensa kanssa keskinäisen avun yhdysiteitä, sillä viime kädessä niillä on työväenluokan jäseninä yhteinen intressi ja niiden tulisi

² Alkuperäisessä tekstissä ”prefiguration” (suomeksi prefiguraatio). Toiminnan ja sen seurauksen yhteyden välitön tiedostaminen.

pyrkii solidaarisuuteen toistensa kamppailuja kohtaan. Ero on siinä, että ne, jotka jakavat yhteisen sorron kokemuksen, johtaisivat omia kamppailujaan, ei mikään ulkopuolinen taho. Tämä on ainoa keino saavuttaa pysyvä vapaus.

Kollektiivinen toiminta

Yksittäisen anarkistin toimintamahdollisuudet ovat rajalliset. Kapitalismin tuottama eristyneisyyden tunne voi usein johtaa pettymykseen ja epätoivoon. Anarkismille olennainen pysyvä muutos saadaan aikaan toimimalla yhdessä kollektiivina. Anarkistiryhmän puitteissa tapahtuva kollektiivinen toiminta voi saada aikaan paljon enemmän verrattuna siihen, että sen jäsenet toimisivat yksin ja muista erillään. Federatiivinen verkosto, joka pitää meidät jatkuvasti ajan tasalla, jakaa parhaat käytännöt ja jossa tuemme toinen toisiamme tarpeen vaatiessa, on yksittäistä ryhmää vahvempi.

Yhtä lailla työväenluokkaa on helpompi hallita ja riistää silloin kun olemme jakaantuneet. Kun järjestäydymme kollektiivisesti, meidän on mahdollista toimia pomoja vastaan yhteisvoimin ja yhteisen suunnitelman mukaan. Yksittäiset teot voivat muuttaa olosuhteita tilapäisesti, mutta ne eivät muuta luokkien välisiä suhteita laajemmassa mittakaavassa tai millään pitkäkestoisella tavalla. Kollektiivinen toiminta myös synnyttää taistelutahtoa ihmisten tajutessa, että he ovat kaikkea muuta kuin voimattomia, ja että heillä todellakin on valta saada aikaan muutos.

Suora toiminta

Suoraan toimintaan kuuluu ongelman juurisyihin puuttuminen ilman vetoamista kolmanteen osapuoleen, jotta se toimisi puolestamme. Kun toimimme omasta puolestamme ulkopuolisen auktoriteetin lobbauksen sijaan, tarjoaa se meille mahdollisuuksia kohottaa luokkatietoisuutta kyseisestä asiasta ja kehittää kykyämme toimia aloitteellisesti.

Poliittista toimintaa on sen sijaan se, kun ratkaisuehdotus nojaa siihen, että joku toinen toimii konfliktin ratkaisemiseksi. Tämä vaatii usein korkeaa aktiivisuuden tasoa ja riski epäonnistumiseen on suuri. Poliittinen toiminta vähentää tai kontrolloi mahdollisuuksia saada aikaan pysyviä muutoksia kollektiivisella toiminnalla. Vastarinnan kulttuurin edistämisen sijaan se eristää erilaiset työväenluokan osat toisistaan ja edistää kulttuuria, jossa ollaan riippuvaisia auktoriteetti-hahmoista ja specialistien ryhmistä.

Suora toiminta on muutakin kuin vain äänekäs tai militantti protesti, sillä monet äänekäimistä protesteista (kuten kauppojen ulkopuolella järjestetyt protestit tai paikasta toiseen kulkevat marssit) ovat poliittisen toiminnan muotoja. Meidän tulee puoltaa poliittista toimintaa vain silloin kun suora toiminta ei ole mahdollista tai sillä ei saavutettaisi myönteistä tulosta. Meidän tulee aina tehdä osallistujille selväksi millaisesta toiminnasta on kyse ja olla realistisia sen suhteen mitä ajattelemme saavuttavamme. Pyrimme aina osallistumaan toimiin, joilla saavutetaan konkreettisia voittoja.

Suora demokratia ja joukko-osallistuminen

Jotta työväenluokkaiset järjestöt voivat jatkossakin keskittyä koko ryhmän päämäärien saattamiseen, täytyy meidän varmistaa, että mahdollisuus osallistua päätöksentekoon on toteu-

tettu oikeudenmukaisesti ja että osallistuminen on avointa kaikille asianosaisille. Jokaisella tulisi olla yhtäläinen vaikutusmahdollisuus kaikkiin heitä koskeviin päätöksiin.

Tämä on vastakohta yleiselle käytännölle, jossa hierarkkinen eliitti tekee päätöksiä ja kannanottoja koko ryhmän puolesta. Tämä voi toteutua myös pienessä mittakaavassa, kun itseriittoinen komitea päätyy tekemään päätöksiä, jotka ajavat sen omia etuja kaikkien asianosaisten etujen sijaan.

Vallankumouksen koittaessa

Valtiolla on luontainen pyrkimys keskittää, kaventaa ja monopolisoida kaikki yhteiskunnallinen toiminta. Vallankumouksen luontainen pyrkimys sen sijaan on kasvattaa, laajentaa ja levittää itseään yhä laajempiin piireihin. Valtio on toisin sanoen institutionaalinen ja staattinen; vallankumous on notkea, dynaaminen. Nämä kaksi pyrkimystä ovat yhteensovittamattomia ja tuhoavat toinen toisensa. Valtioaate tuhosi Venäjän vallankumouksen ja se johtaa samaan lopputulokseen kaikissa muissakin vallankumouksissa, mikäli libertaarinen aate ei ole vallitseva.

– Emma Goldman, Pettymykseni Venäjällä¹

Vasemmistoryhmät ovat perinteisesti vaatineet yleislakkoa – talouteen kohdistuvaa kaikkien työläisten suurlakkoa – päihittääkseen kapitalismin sen kriisiytyessä. Historia osoittaa, että ellei laajempi työväenluokka ole ensin hankkinut voittojensa puolustamiseen tarvittavia ideoita ja kokemuksia, johtaa tämä tie katastrofiin: autoritaarisuuteen tai vastavallankumoukseen. Vaikka työväenluokka ryhtyisi vallankumoustoimiin näillä taidoilla varustettuna, on olemassa jakautumisen vaara joidenkin ryhmien haratessa tiettyjä toimia vastaan tai tyytyessä hyvillä mielin puolittaisiin saavutuksiin.

Jotta tämä kehityskulku saadaan estettyä, vaaditaan koko työväenluokan kattavaa vallankumouksellista tietoisuutta. Näin varmistetaan ettemme tyydy puolittaisiin saavutuksiin, vaan keskitymme jatkossakin yhteiskunnallisen vallankumouksen tavoitteluun. Ryhmät, jotka jakavat tämän vallankumouksellisen tietoisuuden, voivat yhdistyä suhteellisen harvojen järjestöjen liitoksi, kooten yhteen kaikki ne, jotka näkevät, että työväenluokan voitto on tarpeen. Täten poliittisella yleislakolla – joka hyödyntää sekä laajaa työtaistelua että yhteiskunnallista joukkoprotastia – on parhaat mahdollisuudet voittoon.

Tämän vallankumouksellisen ajanjakson aikana anarkistijärjestöjen täytyy kovaan ääneen vaatia aseistettuja työväen miliisiosastoja ja auttaa niiden muodostamisessa. Näiden osastojen tehtävä on puolustaa työläisiä ja heidän saavutuksiaan. Vallankumouksellisen järjestön täytyy osallistua taisteluun mitä tahansa puoluetta tai järjestöä vastaan, joka pyrkii valtaan työväenluokan nimissä. Jos työväenluokan saavutukset pyritään tuhoamaan voimakeinoin, täytyy anarkistijärjestöjen olla täysin valmistautuneita taistelemaan tätä vastaan voimakeinoin.

Vallankumoukselliset järjestöt eivät lakkauta itseään välittömästi vallankumouksen kapinallisen alkuvaiheen jälkeen, vaan jatkavat kamppailua kunnes luokkajärjestelmä on tuhattu ja anarkistinen kommunismi saavutettu. Kun tämä ihanne toteutuu, sen jäsenet osallistuvat vapaaseen yhteiskuntaan, joten järjestöstä tulee tarpeeton ja se lakkauttaa itsensä kokonaisuudessaan.

¹ Emma Goldman: My Disillusionment in Russia. Kääntäjän oma suomennos. Kirja on suomennettu nimellä “Vuoteni Venäjällä” (Savukeidas, 2011).

Lopuksi

Tämä lyhyt pamfletti esittelee joitain ajatuksiamme vallankumouksellisen järjestön roolista kapitalismin vastaisen vallankumouksen toteuttamisessa. Se on yksi niistä harvoista Anarchist Federationin pamfleteista, joka pyrkii olemaan arvovaltainen ja ohjaileva. Tässä pamfletissa pyrimme tarkoittamaan mitä sanomme enemmän kuin missään muualla.

Mielestämme on elintärkeää, että luokkataistelua kannattavat anarkistit liittoutuvat vallankumouksellisten järjestöjen kanssa toteuttaakseen vapaan kommunistisen yhteiskunnan. Toivomme, että nämä sanat lisäävät yleistä ymmärrystä järjestäytymisen tarpeesta ja tärkeydestä rakentaa vallankumouksellisia joukkoliikkeitä ympäri maailmaa. Näiden liikkeiden yhteisenä tavoitteena tulee olla kapitalismin ja valtion hävittäminen ottamalla yhteiskunnan tuotantovoimat haltuun ja omaan käyttöömme, meidän omilla ehdoillamme.

Se on tie vapauteen.

Jatkolukemista

(tekstit löytyvät esim. osoitteesta theanarchistlibrary.org)

Introduction to Anarchist Communism

The Anarchist Federation, revised 2013

(Suomennettu 2023 pamflettina nimellä ”Johdatus anarkistiseen kommunismiin”)

A Practical Guide to Anarchist Organisation

Andrew Flood, 2002

As We See It / As We Don't See It

Solidarity, 1967

Organisational Platform of the General Union of Anarchists (Draft)

The Dielo Trouda (Workers' Cause) group, 1926

Anarchism and Organisation

Errico Malatesta, 1897

Suomentajan huomautukset

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Anarchist Federation
Vallankumouksellisen järjestön rooli
2015

Haettu 2025-02-19 takku.netistä

fi.anarchistlibraries.net